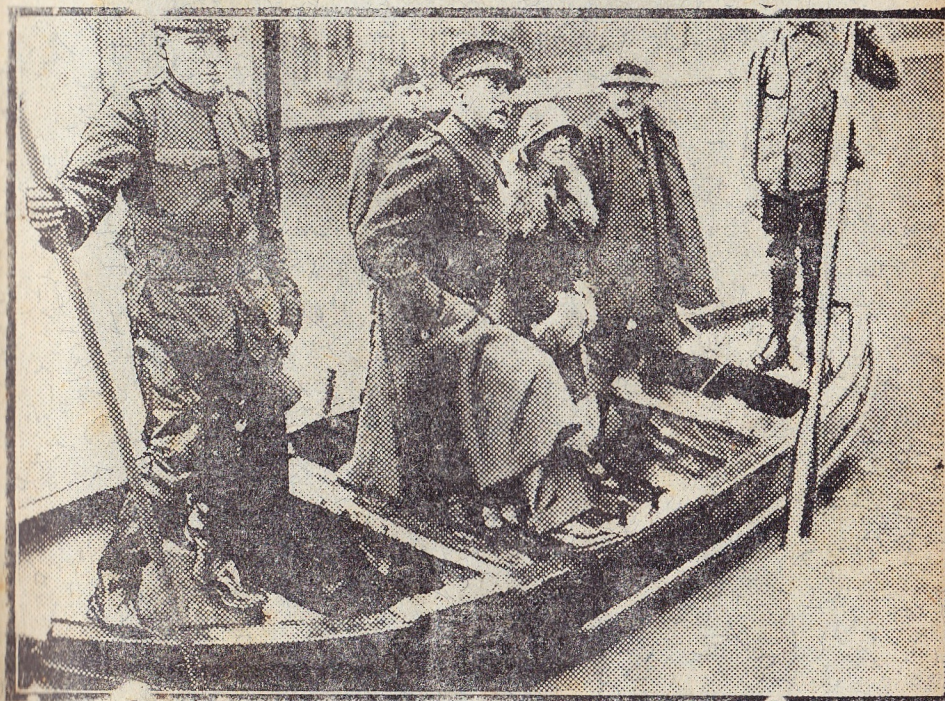

1. Drie maanden onder de Sneeuw. — 3. Sint Gregoriusdag op School. — 6. Een moedig Meisje. — 7. Karel Cogge. De Overstroming aan den IJzer. — 8. Het Wonderlijk Gezelschap. — 11. Het Kermismeisje. — 12. Willem Tell. — 13. Beter een lap dan een scheur. — 17. De Zinneloozen van Gheel. — 20. De Klok van Stuivekenskerke. — 24. Grapjes en Vroolijke Verhalen. — 34. Nog Grapjes. — 35. Het kindje van de Zee. — 37. De Bezembinders van tleit. — 38. De Vlucht in 'n Koffer. — 41. De Giergaard. — 43. De Veerman van 't Zwin. — 48. Eetlijk duurt 'n angst. — 61. Strengre Winters. — 62. De Wees in Londen. — 63. Sin & klaas op de Heide. — 66. De Kinderen van den Smokkelaar. — 67. De Paaschkloeken. — 69. Leeuwte van Damme. — 70. Van Alles Wat. — 71. Nieuwsgierig Aasje. — 79. De Verrassing van Oudenaarde. — 83. Op de Hooge Venen. — 85. De Overwintering op Nova Zembla. — 86. Hoogmoed komt voor den val. — 89. Het Spook. — 95. De twee Weesjes. — 96. De oude Redder. — 97. De Vlucht. — 101. Toch beter Thuis. — 105. Ongeluk en Geluk. — 108. Bieke. — 109. De oude Mantel. — 110. Robinson Crusoe. — 113. De Rooversjongen. — 114. Nooit Vergeten. — 118. De Spion van den Molen. — 119. De Kinderen van den Dokter. — 120. De Ruwe Kerel. — Tweemaal gevonden. — 126. De Kerels van Lampenisse. — 136. Thijl Uilenspiegel. — 137. Oom Tom. — 141. De Kerstavond van Bertje. — 143. De Reis in de Wildernis. — 168. Een jonge Held. — 169. Jack van Artevelde. — 170. De Overwinning van Karel. — 171. Geneveva van Brabant. — 172. De Avontuurlijke Reis. — 173. De Strijd met den Wolf. — 174. Een Vroolijke Avond. — 175. De gevluchte Slaaf. — 176. In de Vliegmaschine. — 179. Een moedige Vrouw. — 178. Ontsnapt. — 179. Valsch beschuldigd. — 180. De Zoon van den Torenwachter. — 181. Terug bij vrouw en kinderen. — 182. De Reis van Columbus. — 183. De Schilder van Karel den Stouten. — 184. Het Spook van de Schelde. — Het Avontuur in het Gebergte. — 186. Jack de Cowboy. — 187. Hoe Jack prairieboer werd. — 188. De sterkste Voetbalclub. — 189. De Held van Tremeloo. — 190. De straf van 't Elzetarehof. — 191. De Cowboy van Fort Bell. — 192. Jeanne d'Arc. — 193. De Wandelende Deur. — 194. De Avonturen van Geeraart. — 195. Geeraart in Rusland. — 196. Dikke Dries. — 197. De Rode Knappe. — 198. Rosa van Dennenburg. — 199. De Wolf van Ghistel. — 200. De betooverde Molen. — 201. Zonderling gered. — 202. De Spaansche Purie. — 203. De Boeteling van Veurne. — 204. Een angstige Nacht. — 205. De Prins van Kakao. — 206. De dappere Elzie. — 207. De Avonturen van David. — 208. Van en uit de Gevangenissen. — 209. De Spion voor zijn Land. — 201. In het vgwouet Vlaanderen.

— PRIJS 60 CENTIEM. —

Vraag elke week het nieuwe boekje aan uw dagbladverkoopster, want de reeks van deze veel gevraagde boekjes gaat gedurig voort

HOOG BEZOEK

Uitgave A. HANS-VAN DER MEULEN, Kontich.

A. Hans

Nr. 121.

2de druk.

Hoog Bezoek

HOOG BEZOEK.

I.

— Bertha, 't is tijd !

Moeder stond aan het bed van haar tienjarig dochtertje.

Bertha werd wakker... Op andere morgens moest moeder twee en soms wel drie keer zeggen, dat het tijd was om op te staan.

Maar nu rees Bertha dadelijk overeind en lachte haar moeder toe.

't Was de eerste dag van de Kerstvacantie, en heden zou Bertha Verheeke, die te Antwerpen woonde, voor een week naar oom en tante gaan, te Sint-Gillis, dicht bij Dendermonde.

Oom was een broer van haar vader. Hij woonde op een hoeve. Bertha's vader was daar ook geboren, maar als jonge man naar Antwerpen vertrokken, om er een zaak van boter, kaas en eieren te drijven. En nu hadden de ouders van Bertha een welbeklanten winkel in het volkrijke Sint-Andries-kwartier.

Elke vacantie ging Bertha naar oom en tante te Sint Gillis. 's Zomers was het plezierigst op de hoeve, maar ook in den Winter verbleef Bertha er gaarne. Daar had ze haar nichtjes Liza en Laura, met wie ze zoo vroolijk kon spelen.

Vader en moeder woonden in de groote stad, zooals de meeste menschen erg benepen. En ze waren blijde, dat hun dochtertje ook in den Winter daar op de boerderij eens wat frissche lucht kon gaan happen.

Bertha mocht vandaag op reis en daarom was ze zoo vlug bij 't opstaan.

Toen ze beneden kwam zaten haar broers Joris en Frans reeds te ontbijten. Die moesten bijtijds op hun kantoor zijn. Ze gunden hun zusje het vakantieplezier.

Moeder zou Bertha wegbrengen. Vader geriefde de klanten. Maar hij kwam even in de keuken en lachte zijn dochtertje vriendelijk toe. Hij had heel wat vermaningen toch.

— Bertha, zei hij, het regent nu wel, maar het kan weer gaan vriezen. En dan is er daar, bij ooms hoeve veel ijs. Voorzichtig zijn, hoort ge! Er niet te gauw opgaan. En braaf gehoorzamen... En ons nu en dan een kaartje schrijven. Er zitten vier postkaarten in uw valiesje. Als ge in de schuur speelt, niet te wild zijn...

Tingelingeling! rinkelde weer de bel, en nader liep naar den winkel.

Moeder maakte zich voor de reis klaar. De trein vertrok al vóór acht uur aan het Zuidstation en dat was een heel eindje weg.

Bertha kon vanmorgen niet veel eten. En nu was ze maar bang, dat ze den trein zou missen.

— Tut, tut, dan is om kwart na tien nog een, zei Joris.

— Ge hebt nog tijd genoeg, verzekerde Frans.

Vrouw Vereeke kwam van boven. Ze was gereed.

— Moeder, we gaan, hé? vroeg Bertha.

— Ja, kind...

Maar moeder moest nog heel wat over den winkel aan haar man zeggen. Ze kon zoo noode gemist worden.

— Ga nu maar gerust weg, zei Vereeke. Ik zal me wel redden. Het wordt stilaan tijd.

Moeder en dochtertje vertrokken. Frans zou hen vergezellen tot de statie. Hij kon vandaar naar zijn «bak» gaan, zooals hij het kantoor noemde.

Vader kuste Bertha goeden dag.

— Veel complimenten aan allemaal, zei hij. En heb maar veel plezier. Gehoorzaam en braaf zijn. En niet te vroeg op het ijs.

— Maar er is geen ijs, zei moeder.

— O, dat kan rap veranderen! Ze hebben geschreven dat we een strengen Winter krijgen.

— Dien hebben we al gehad, herinnerde moeder. Veel sneeuw en ook ijs... Maar, ge hebt gelijk, dat Bertha altijd en overal voorzichtig moet zijn.

Joris liep mee tot aan den tram. En dan reden moeder, Frans en Bertha heen.

't Was nog maar pas licht. Toch heerschte er al druk-

te in de straten der groote stad. Wagens en karren kruisten de tram of de tram reed ze voorbij. Auto's snorden voort. De melkboeren geriesden hun klanten. Duizenden menschen, die in den omtrek van Antwerpen woonden, kwamen naar hun dagelijksch werk.

In de Zuidstatie nam Frans de kaartjes voor moeder en Bertha... en ook een voor zichzelf, maar dat was slechts om op het perron, tot aan den trein te gaan. Frans was zoo'n bezorgde jongen, en hij wilde voor moeder en zusje een goed plaatsje uitkiezen.

De reizigers waren wel bij tijd... En Frans zorgde dat zijn zusje naast een raampje zat. Hij bleef dan nog wat praten.

De treinwachter sloot de portieren. En toen ging Frans heen. Nog even bleef de trein staan. Juist op de minuut vertrok hij.

— We zijn weg, zei Bertha.

— Ja...

— Kijk, dat is de weg naar het Kiel, hé moeder. En al daar zijn we ook eens met der tram naar Aartselaar gereden.

— Dat is zoo.

Bertha zag nog meer bekende punten, zooals Elsdonk, een speeltuin, waar ze wel eens met haar ouders was geweest.

Moeder en Bertha zaten op een sneltrein, die veel kleine stations voorbij reed en voor de eerste maal te Boom stopte. Daarna schoof de trein langzaam over de groote Rupelbrug, en even later over de brug van

het Willebroecksch kanaal. Hij zette weer aan en stormde thans in eens door naar Dendermonde, waar onze passagiers moesten uitstappen.

— Oom Karel zal toch wel aan de statie staan, hé? vroeg Bertha.

— Ja zeker...

— En misschien zijn Liza en Laura er ook bij.

— Ik denk het.

Moeder en Bertha moesten nu een trap af, een onderaardsche gang door en weer een trap op. Zoo hoefden de reizigers niet over de sporen te loopen, waar het altijd gevaarlijk is.

— Ik zie oom Karel al! riep Bertha uit. En Laura en Liza ook... Ze zitten in het karretje.

Bertha wuifde naar hen. Oom stond aan de uitgang. Vriendelijk begroette hij de familie. En dan liep Bertha naar haar nichtjes. Men kon wel zien dat ze geen vreemden waren voor elkaar.

Oom had een gemakkelijk wagentje. En er was eer flinke wijte over gespannen. Gelukkig... want het regende nog flink en nu zaten allen in 't droog.

Het voertuig reed heen.

Oom had naar de familie te Antwerpen gevraagd. Zijn schoonzuster zat naast hem.

— Triestig weer, zei hij dan.

— Ja...

— 't Zou beter wat vriezen.

— We hebben al een flinken Winter gehad.

— Dat is waar. En vooral veel sneeuw... Het water

staat, overal hoog in den Dender, de beken, de grachten.

Van achter zaten de drie meisjes druk te babbelen. Laura vertelde, dat haar moeder vanmiddag wafels zou bakken. Liza sprak van een kerstfeest morgen op 't dorp. Bertha beschreef hoe sterk ze naar dezen dag verlangd had.

Het wagentje reed eerst een eindje langs de vest van Dendermonde, dan over de spoorlijn en weldra door de gemeente Sint Gillis, dat als tegen Dendermonde aanleunt.

Maar de hoeve stond een eind buiten het dorp, niet ver van de Dender.

Een kwartier later hield boer Vereeke voor zijn woning stil, en zijn vrouw kwam aan de deur de familie verwelkomen.

Zeer hartelijk begroette ze haar schoonzuster en richtje.

— Jammer, dat het zulk triestig weer is, zei Bertha's tante.

Het regende nog altijd. Maar in de ruime hoeve-keuken was het gezellig, en ronkte de groote kachel, al was ze ook welgezind over dit bezoek.

Moeder en Bertha waren wat huiverig door de reis. Ze moesten even bij 't vuur zitten. En boerin Vereeke schonk de geurige koffie op en gaf daarbij een smakelijk appelbroodje, want ze had dien ochtend al het brood gebakken voor Kerstmis en de volgende dagen.

Ge weet, dat een boer meestal zelf bakt en op zijn hoeve een oven bezit.

Bertha verwisselde daarna haar Zondagsch kleeed voor een werkdaagsch; en nu kon ze met Laura en Liza gaan spelen in de schuur, waar vader een sterken schommel, of touter zooals men ook wel zegt, gemaakt had.

De kinderen vermaakten er zich tot ze geroepen werden voor het noenmaal.

Na het eten bekeek Bertha met haar nichtjes eenige boeken. En Laura en Liza hadden ook een album met prentbriefkaarten.

Boerin Vereeke moest nu weer gaan bakken. Haar meid, Dolfine, hielp. En de kinderen keken nieuwsgierig toe. Want nu zouden ze op wafels getrakteerd worden. Ze zagen het deeg, het groote ijzer, het stukje vet om 't ijzer te smouten, en een paar bundels stroo op den vloer. Effenaar, dat de wafels gebakken waren, werden ze op het stroo gelegd. Zoo bleven ze goed stijf en bros.

Te vijf uur zette de familie zich aan tafel. De wafels werden nu opgediend. Boter en suiker ontbraken niet.

Daar werd de deur geopend. Een soldaat trad binnen.

— Jules! klonk het blijde.

Jules was de zoon van Vereeke, en hij diende nu te Gent. Hij groette hartelijk zijn ouders, zijn zusjes, tante en nicht.

— Ik had u pas vanavond verwacht, zei zijn vader.

Maar Jules vertelde, dat hij eenige uren vroeger verlof had gekregen en tot den avond van den tweeden Kerstdag mocht blijven.

Jules kwam op een goed oogenblik. Hij had honger als een wolf, beweerde hij, trok zijn natten mantel uit, verwisselde zijn bemodderde schoenen voor een paar pantoffels, en schoof bij.

En het werd nu nog een vroolijker maal. Zeer gezellig zat men samen. En de wafels smaakten overheerlijk.

De lamp brandde klaar, de kachel snorde, en ieder was blijmoedig gestemd.

En toen elk verzadigd was en Dolfine de overblijvende wafels weggebracht had, bleven allen zitten in gemoedelijk gesprek.

Laura en Liza moesten Kerstliedjes zingen. Bertha zei versjes op.

Maar opeens begon daar buiten aan zijn hok Bellò de groote waakhond, vervaarlijk te blaffen.

— Er komt een vreemde op 't hof, zei boer Vereeke.

Hij stond op om te gaan zien. Maar hij bemerkte niemand aan de deur. En toch bleef de hond blaffen. Jules kwam ook kijken.

— Is daar iemand? riep zijn vader.

Het was te donker om tot aan de hofpoort te kunnen zien.

— Ik hoor iets, zei Jules.

— Ja...

Ze luisterden weer...

— Daar bij de beek, hernam Jules. Ik geloof, dat er iemand geroepen heeft.

— Ik loop er heen... kom gij met de lantaarn! beval boer Vereeke.

Zelf snelde hij het hof af. Dicht langs de haag stroomde een beek.

Vereeke speurde scherp. Hij meende eenige beweging te ontwaren, strekte de hand uit. En hij schrok. Hij voelde dat hij een mensch vastgreep.

Er lag dus in de beek iemand, die nu zeker niet meer om hulp schreeuwten kon.

Vereeke boog zich voorover... De oever was glad van de modder... En bom... Vereeke gleed zelf in de beek. Maar hij bleef toch op de been en stond tot half het lijf in het water.

Vereeke behield zijn kalmte. Hij nam den drenkeling op. De last was zwaar...

Maar gelukkig daar kwam Jules al met de lantaarn. En de moeder volgde den zoon, een doek over 't hoofd.

— Help me! riep Vereeke.

— Zijt ge in de beek gevallen? kreet zijn vrouw verschrikt.

— Ik sta recht, maar er lag iemand anders in. Jules help me om hem er uit te krijgen!

Moeder nam de lantaarn over en dank aan de hulp van den kloeken soldaat was de drenkeling spoedig op het droge. Vereeke zelf klom ook op den oever.

Vrouw Vereeke lichtte nader bij.

— Een jonge heer is het, zei ze. O, als hij maar niet dood is.

Vader en Jules poogden den drenkeling recht te krijgen. Maar de jonge bleek bezwijmd... En ja, als 't maar niet erger was.

— We moeten hem in huis dragen, zei boer Vereeke.

— O, ja! drong zijn vrouw aan.

Vader en zoon namen den jongen man op. En zoo brachten ze hem binnen, in de warme keuken.

De anderen verschrikten natuurlijk ook erg.

De drenkeling werd eerst op den vloer gelegd.

— Jules, ga gauw om den dokter, zei Vereeke.

— Laat Dolfine liever gaan... ik heb geleerd, hoe ik drenkelingen moet helpen, antwoordde de zoon. We moeten de kunstmatige adembaling toepassen. 't Zou anders te laat kunnen zijn, eer de dokter hier is.

De meid werd dus naar het dorp gestuurd. En Jules toonde nu, wat hij bij het leger geleerd had.

De drenkeling zag er iemand uit van een deftige familie. Hij was goed gekleed, in een regenjas en daar onder een net pak.

Jules stelde zich dadelijk aan 't werk. Hij hief bij den drenkeling de armen op, trok ze achteruit, duwde ze vooruit, altijd zoo door. Hij kende nog andere middelen, als de kunstmatige adembaling op deze wijze niet gauw zou helpen.

Moeder warmde intusschen eenige steenen.

Wat was het eensklaps somber geworden in huis...

De kinderen stonden schuw in een hoekje! O, ze hoopten zoo vurig, dat die mijnheer weer tot bezinning zou komen.

— Laat ons voor hem bidden! fluisterde Laura.

Vader wisselde Jules dan wat af. En nu deed de soldaat iets vreemds. Hij vroeg een servet, en nam naarmee de tong van den drenkeling vast en bewoog die heen en weer.

— Hij leeft nog! riep de boer. Hij veroert zich.

— God zij dank! sprak zijn vrouw.

En ook Bertha's moeder en de meisjes waren zeer blijde dit te hooren.

De jonge man spuwde water uit, ademde hoorbaar en Jules zei, dat ze hem nu te bed zouden leggen.

Hij droeg met zijn vader den geredde op de voutekamer. Moeder bracht droog linnen. Vader en Jules ontkleeden den heer, trokken hem droog goed aan, wikelden hem in een wollen deken. En nu het bed in, waarin moeder de warme steenen geplaatst had.

— O, waar ben ik? vroeg de geredde met zwakke stem.

— Lig maar rustig... ge zijt bij goede vrienden, antwoordde boer Vereeke.

— Mijn velo... o, ja... in het water, stamelde de jonge man.

— Ja, ge zijt in de beek gevallen, maar we hebben u gered... Seffens komt de dokter. Ligt ge warm? vroeg Vereeke.

— Ja...

Als vermoeid sloot de drenkeling de oogen.

Vader en Jules bleven bij hem. Ze hoorden hem regelmatig ademen. En op de bleeke wangen kwam al wat kleur.

Daar verscheen de dokter. Hij had van de meid reeds het gebeurde vernomen. Hij onderzocht den jongen man en hoorde, wat Jules gedaan had.

De dokter prees den soldaat.

— Ge hebt hem van den dood gered, zei hij. Gemerkt nu, hoe noodig het is zoo iets te kennen. Gelukkig leert men dat nu ook in de school. Morgen zal de patient geheel beter zijn.

De jonge man was nog wat versuft, maar toch sprak hij over zijn ouders.

Hij vertelde dat hij Emiel Deboek heette en te Aalst woonde.

— O, kunt ge iets aan mijn ouders laten weten? vroeg hij. Anders zullen ze doodelijk ongerust zijn.

— Is uw vader de handelaar Frans Deboek? vroeg de dokter.

— Ja...

— O, ik ken hem. Er is thuis wel een telefoon zeker?

— Ja...

— Dan zal ik telefoneeren en uw ouders gerust stellen, beloofde de dokter. Lig nu maar kalm, dan kunt ge morgen naar huis.

Emiel Deboek vertelde dan, dat hij per rijwiel van Dendermonde kwam, maar van baan gemist was. En

men had hem een zijweg gewezen, om weer in de goede richting te geraken.

De fietslantaarn was uitgedoofd en Deboek reed voort in het donker en zoo was hij van den slijkerigen weg in de beek gegleden.

— Spreek nu niet veel meer, zei de dokter. Rust zal u goed doen.

De geneesheer vertelde dan aan boer en boerin Vereeke, hoe ze verder met den jongen man moesten handelen. Hij ging heen, na Deboek nog eens verzekerd te hebben, dat hij zijn ouders zou verwittigen.

De familie Vereeke sprak nog een heelen tijd over het gebeurde. En dan werd het tijd voor Bertha's moeder om te vertrekken. Ze wilde dien avond nog naar Antwerpen terug.

Vereeke bracht haar naar het station te Dendermonde, naar den trein van negen uur. Bertha en de aichtjes gingen toen naar bed. Ze lagen echter lang wakker, onder den indruk van het gebeurde.

Ze hoorden vader terugkeeren van het station. En even daarna stond er iets te blazen en te ronken voor de hoeve

— Een auto, fluisterde Laura.

— O, misschien de vader en de moeder van dien mijnheer! meende Bertha.

En zoo was het! De dokter had getelefoneerd en de ouders gerust gesteld.

Maar mijnheer en mevrouw Deboek schrokken toch vreeselijk. En ze wilden vanavond hun zoon nog zien.

Ze huurden een auto en reden naar Sint Gillis. De dokter had hun gezegd bij wie ze moesten zijn.

En nu hoorde men op de hoeve de auto en vader ging aan de deur zien.

— Ben ik hier bij den landbouwer Vereeke? vroeg de heer Deboek.

— Jawel, ik ben Vereeke zelf, klonk het antwoord.

— Hier is dus mijn zoon... Ik ben Deboek uit Aalst.

— Ja, uw zoon is hier... maar maak u niet ongerust. Hij stelt het nu goed. Kom binnen... Ha, madam is ook mee... Komt binnen, als 't u belieft, noodigde de boer...

Emiels ouders traden in de keuken.

— O, hoe kan ik u genoeg bedanken, hernam de heer Deboek. De dokter heeft me al 't een en ander verteld en, zonder u, zouden we onzen lieven zoon verloren hebben.

— We deden onzen plicht, zei Vereeke. Wil ik hem zeggen, dat ge hier zijt?

— Als 't u belieft...

Emiel was nog wakker en hoorde met vreugde het nieuws. En toen traden zijn ouders binnen. Dat was een roerend wederzien.

De moeder kuste Emiel innig, vader omhelsde hem ook ontroerd. En de zoon wilde nu alles uitvoerig vertellen... Maar Vereeke herinnerde aan wat de dokter gezegd had over rust

De ouders waren nu geheel gerust gesteld. En ze begrepen, dat hun zoon moest rusten. Ze bleven dan

ook maar een kwartier bij hem. Ze zaten dan nog wat in de keuken te praten en keken vol dankbaarheid Jules aan, die zoo flink opgetreden was.

Mevrouw keek nog even om de deur der voutekamer... Emiel was ingeslapen.

De ouders zouden hem den volgenden dag komen halen. Mevrouw had al kleeren meegebracht. Ze nam nu het natte boeltje mee

Emiel Deboek bracht een rustigen nacht door. En den volgenden morgen was hij geheel hersteld.

Hij trok de kleeren aan, door zijn moeder meegebracht, en zat met de familie aan tafel.

Jules ging, nu het klaren dag was, naar de beek, die zeer hoog stond. Met een drietand zocht de zoon in het water en het duurde niet lang, of hij haalde Emiel Deboek's rijwiel naar boven. Het was onbeschadigd. Jules nam het mee in de schuur en wreef het daar goed droog.

De drie meisjes waren ook blij Emiel geheel genezen te zien. Ze gingen dan met moeder en Jules naar de kerk, want het was heden Kerstmorgen.

Toen ze thuis kwamen stond er een auto op het hof en waren mijnheer en mevrouw Deboek met boer Vereeke aan 't praten.

Mevrouw had voor de kinderen kerstgeschenken meegebracht, boeken, speelgoed, appelsienen en chocolade.

Mijnheer wilde Jules een geldelijke belooning geven, maar de soldaat weigerde die. Toch zou Emiels

Vader den boerenzoon een gedachtenis schenken. Hij vroeg of Jules een rijwiel had. Deze bezat er nog geen.

— Dan moet ge er van mij een aannemen, zei de heer Deboek. Deze week zal het u bezorgd worden.

Mevrouw noodigde de familie eens naar Aalst ; het was nu vacantie voor de kinderen. Er werd afgesproken dat een auto, hen en moeder Maandag zou komen halen.

Dankbaar vertrokken de ouders met Emiel, die later wel eens zijn rijwiel zou halen.

De zoon keek nog eens naar de hoogstaande beek. Ja, de dood was dicht bij hem geweest.

Ge kunt denken, dat Bertha, Laura en Liza sterk naar Maandag verlangden.

Eindelijk brak de zoo gewenschte morgen aan. En tegen negen uur stond de auto op het hof. Moeder en de kinderen stapten in. Jules was al terug naar Gent en vader zou op de hoeve blijven.

Jammer, dat het weeral regende. Maar de auto was gesloten en allen zaten dus in 't droog. De rit ging eerst door Dendermonde, over de Markt, dan de stad weer uit, tot bij Appels, waar de weg naar Aalst links afbuigt. De Auto reed door Audegem en Gijsegem. De kinderen zagen ook den hoogen, schoonen toren van Mespelaere. Na Hofstade waren ze spoedig te Aalst. En de auto hield voor een groot, deftig huis stil. Mevrouw Deboek kwam zelf open doen en verwelkomde hartelijk de bezoekers. Deze ontdeden zich van mantel en hoed. Ze werden in een schoone kamer gelaten.

Daar zaten twee meisjes. Flora, een zusje van Emiel en haar vriendinnetje. Eerst waren de kinderen wat verlegen voor elkaar, doch lang duurde dit niet. Flora had haar speelgoed al gereed gezet : een poppenhuis met meubeltjes, een doos poppenkleeren, een keukenfornuis met potten en pannen. En al gauw waren de meisjes plezierig aan 't spelen.

's Middags werd er lekker gegeten. En na den noen, toen het een tijdje droog was, ging mevrouw Deboek met allen in de stad aan 't wandelen. Laura, Liza en Bertha zagen 't belfort, het standbeeld van Diederik Martens, den eersten drukker van ons land, en de Sint Maartenskerk.

Mevrouw Deboek trakteerde in een pasteibakkerswinkel op chocolademelk en taartjes.

't Was een plezierige dag, die te vlug omvloog. 's Avonds reed de auto weer voor om moeder en de kinderen terug naar Sint Gillis te brengen.

Flora zou in het voorjaar eens naar de hoeve komen...

Den volgenden dag was Bertha niet wel. Ze kloeg over hoofdpijn en zeer in de keel. Ze had zeker koude gehad. Ze moest binnen blijven.

Bertha was ziek. De dokter had ze bezocht.

— Niet erg, zei hij, maar toch eenige dagen in bed. Dat stoorde de vacantiepret wel erg.

Moeder kwam uit Antwerpen eens zien en bleef nu een nacht. Maar ze mocht weer gerust terug keeren. Bertha's vader zou met de jongens op Nieuwjaarsdag een bezoek aan de familie brengen.

Boer Vereeke was zeer bezorgd. Niet om Bertha's ziekte, want deze bood niet 't minste gevaar. Maar het water boezemde hem onrust in. Het regende elken dag en door het smelten der sneeuw kwam van elders ook veel water. De Dender vloeide, al hier en daar over den dijk. De beken en vlieten liepen over.

De hoeve stond gelukkig nogal hoog. Maar het land werd bedreigd en de vloed kon het wintergraan bederven.

Er was vrees in de streek voor overstrooming.

En die overstrooming kwam. De dijk brak en het

water vloeide over het land. Het steeg nog voortdurend.

Veel menschen moesten hun huis verlaten, anderen naar boven vluchten.

Ook de beek bij Vereeke's hoeve speelde de baas. En de boerderij was op Nieuwjaarsmorgen door water omringd. Zelf stond ze droog. Maar de bewoners konden er niet af. Op andere hoeven was 't erger. Daar had men de vlucht moeten nemen met het vee.

Zoo ver men zien kon, was alles water... En treurig staken boven den vloed de huizen en boomen.

De pompiers van Sint Gillis onder aanvoering van hun overste, den heer Ramlot, bewezen uitstekende diensten, om de geteisterden te helpen. Ze reddden de menschen en dieren, en brachten levensmiddelen naar hen, die nog wel droog zaten, maar niet weg konden, als de familie Vereeke. Burgemeester De Wit zorgde ook, dat ieder zoo goed mogelijk bijgestaan werd.

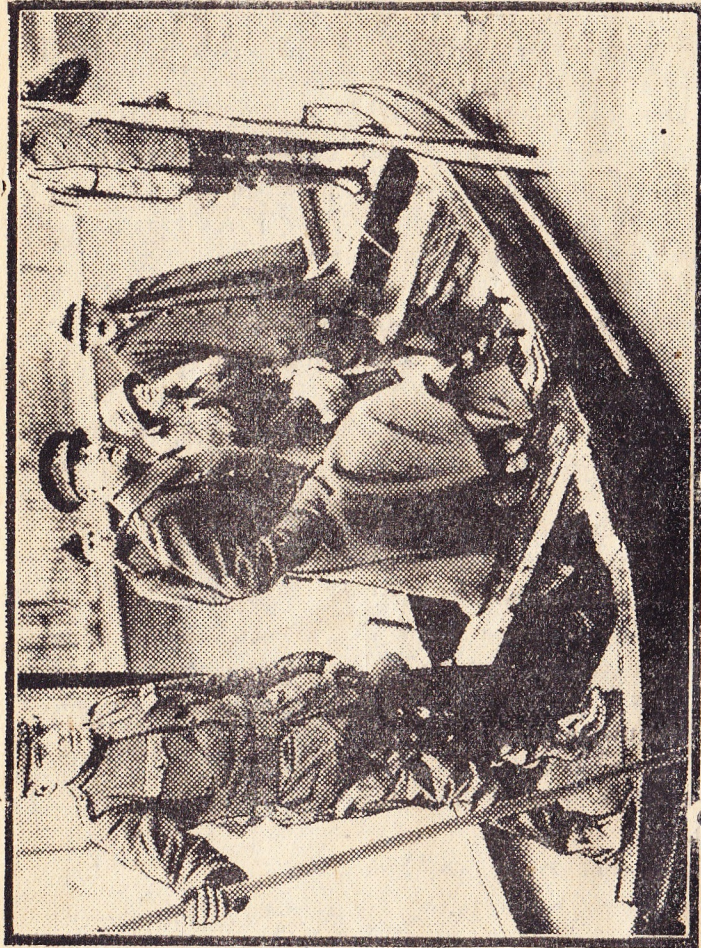
Een treurige Nieuwjaarsdag!

Bertha was bijna beter. Maar ze zat in een leuningstoel en zag nog wat bleek. Ze was triestig, dat vader en haar broers nu niet konden komen. Wat een vreemde **Nieuwjaarsdag!**

Daar naderde een bootje met pompiers en anderen.

— O, vader en de jongens! riep Bertha verheugd uit.

De bezoekers kwamen dus wel! Ze waren niet voor wat moeilijkheden terug geschrokken. De gediensige pompiers hadden hun flink geholpen. En ze beloofden

om drie uur vader en de jongens weer te zullen halen.

Men sprak over het water natuurlijk. Bertha's vader had een dagblad meegebracht. En hij las het voor, hoe er overal overstrooming was : te Maaseik en elders in Limburg, te Luik, Seraing, Namen, Charleroi, te Lier en verder langs de Nete, tusschen Leuven en Mechelen aan de Dijle, in Oost-Vlaanderen bij Daknam, Sintai en Exaarde.

Op sommige plaatsen in het Maasdal stonden er huizen en hoeven tot aan het dak in den vloed en men had met moeite de menschen kunnen redden. Enkele ongelukkigen waren verdronken.

't Was wel een treurige Nieuwjaarsdag in ons land.

Jules Vereeke was niet thuis gekomen. In de gazet stond dat veel soldaten hier en daar helpen moesten om de dijken te versterken.

's Namiddags kreeg boer Vereeke nog meer bezoek. Weer legde een bootje aan en daaruit stapten mijnheer Deboek uit Aalst en zijn zoon Emiel. Die kwamen eens zien of ze hun vrienden niet konden helpen.

— Als ge vluchten moet, dan staat ons huis natuurlijk voor u allen open, verzekerde de heer Deboek.

Maar boer Vereeke hoopte wel, dat heel het gezin zou kunnen blijven. De woning, schuur en stallen stonden hoog. Het water spoelde tot aan den zoom van het hof... En de beek, waarin Emiel was gevallen, maakte nu deel van den breeden vloed.

Voor het donker werd, kwamen de pompiers de bezoekers halen. Bertha kon nog niet mee naar huis, al

begon Maandag de school. Ze moest oppassen voor een nieuwe verkoudheid, had de dokter gezegd. Ze kuste haar vader en broers. Oom Vereeke verzekerde goed voor Bertha te zorgen.

— Stel haar moeder gerust, zei hij. We zitten wel te midden van het water, maar toch droog.

De Antwerpenaars en Aalstenaars voeren heen en wuifden zoolang ze de hoeve konden zien. Vreemd. zoo'n reis per boot, waar 's zomers het graan ruischte of de aardappelen hun loof vertoonden !

III.

Er waren nu ook soldaten naar de Denderstreek gekomen en ze werkten flink aan de dijken, om nog grooter rampen te verhinderen.

Het regende en nu en dan woedde de storm. Het waren treurige en angstige dagen. Het gemeentebestuur hielp de geteisterden zooveel het kon, de pompiers werkten met soldaten en gendarmen mee...

Veel huizen stonden onbewoond. In andere zaten de menschen boven. Men bracht ze levensmiddelen en brandstof.

De familie Vereeke kon gelukkig nog beneden blijven. Het water was wel wat gestegen en spoelde even op het hof. In den stal had de boer het vee op hooge planken gezet. Toch bleef het er binnen droog. Maar men kon nooit weten.

Vader, moeder en kinderen zaten in de keuken.

Het was nu Donderdag voormiddag, 7 Januari.

Bertha die in haar leunstoel voor het venster zat, zei eensklaps :

— Daar komt weer een boot. Misschien zit moeder er in.

Ieder kwam zien.

— Soldaten, sprak boer Vereeke. En een officier... En een dame ook...

— 't Is de koning ! riep Bertha uit.

— Maar kind ! Wat ge nu in uw hoofd haalt, zei haar tante.

— Ja... 't is de koning... Ik heb hem te Antwerpen nog gezien... en o, de koningin ook ! De koning en de koningin, tante ! hernam Bertha, rood van opwinding.

— Ja, juist als op het portret, sprak Liza.

— Waarlijk ! stemde boer Vereeke toe. En de boot vaart naar hier. Zie, de koningin wijst naar Bertha... De koningin ziet zeker dat Bertha ziek is...

— Maar vader, ga naar buiten... dat is beleefd ! drong moeder aan.

— 'k Durf haast niet...

— Ge moet...

Vrouw Vereeke zette vlug eenige stoelen goed, nam het een en ander van tafel. Ze was geheel onthutst. En de kinderen zaten daar te beven.

Ja, de boot legde bij de hoeve aan... En de koning en de koningin stapten er uit.

Vereeke trad de hooge bezoekers te gemoet. Zenuwachtig hield hij zijn klak in de hand.

De koning kwam hem tegemoet... Hij zei vriendelijk goeden dag.

— Ge zit hier te midden in het water, zei hij. Maar uw huis is nog droog, zie ik.

— Ja, mijnheer de koning, antwoordde Vereeke bedremmeld.

Dan herinnerde hij zich, gelezen te hebben, dat men tegen een vorst Majesteit zegt.

— Ja, Majesteit, hernam hij. Wij zijn nog op 't droog, maar 't is triestig overal in het ronde.

— Is dat kindje ziek? vroeg de koningin, en ze wees naar Bertha.

— 't Betert nu, Majesteit... Maar gaat binnen, als 't u belieft, noodigde Vereeke, rustiger nu.

De voorname bezoekers deden ook zoo eenvoudig.

De koning en de koningin gingen in huis. En ze gaven de hand aan vrouw Vereeke en aan de verlegen kinderen. Een heer volgde met een pak. En daaruit haalde de koningin chocolade voor de meisjes.

— Zijt gij ziek geweest? vroeg de vorstin aan Bertha.

En vrouw Vereeke vertelde nu, wie Bertha was en

hoe ze erg verkouden was geweest, maar gelukkig goed beterde...

De koning sprak over de schade, en zei, dat er hulp zou geboden worden. De koningin vroeg aan vrouw Vereeke of ze geen kleeren of dekens noodig had. Hier was geen gebrek.

Maar de vorstin had al veel armen in de geteisterde streek geholpen.

De hooge bezoekers konden niet lang blijven, want ze moesten dien dag ook nog naar Daknam, Exaarde, en Sinaai bij Lokeren en daarna naar Lier.

De koning en de koningin groetten allen zeer minzaam en keerden naar de boot terug.

Vader en moeder gingen mee tot aan het water en dankten ontroerd voor het bezoek. Moeder had zelfs de tranen in de oogen. De kinderen wuifden voor het raam.

En zoo voer de boot weer heen.

— Die chocolade eet ik niet op, die laat ik aan moeder zien, zei Bertha.

— Ja, dat is goed, sprak tante...

Dolfine was ook bij het hoog bezoek tegenwoordig geweest. En nog lang zou de familie er over praten.

De koning en de koningin bezochten zoo de overstromde streek met burgemeester De Wit en den heer Ramlot van het pompierskorps.

De vorst en de vorstin hielpen en bemoedigden de menschen. Ze waren tevreden over de hulp van het

gemeentebestuur en de brandweermannen, die zich zoo inspannen...

De koning en de koningin stegen dan in de auto en de tocht werd voortgezet over Dendermonde naar Lokeren...

IV.

Het water zakte... De beproeving was voorbij, al was er groote schade geleden.

Eenige dagen later kon Bertha naar huis. Zoo'n vakantie had ze zich toch niet voorgesteld. Tante zou haar naar Antwerpen vergezellen.

En Bertha reed, na een hartelijk afscheid van Laura en Liza en ook van Dolfine, met oom en tante naar Dendermonde. Wat voor negenen vertrok de trein... Boer Vereeke keerde terug. Tante en Bertha moesten nog wat wachten.

De zon scheen nu en 't was vroolijker reizen.

Aan de Zuidstatie te Antwerpen wachtte Bertha's moeder. Ze was gelukkig haar kind genezen terug te zien

Het drietal zou dan de tram nemen.

— O, moeder, de koning en de koningin zijn bij oom en tante op de hoeve geweest, vertelde Bertha viug. En we hebben chocolade van de koningin gekregen... en de koningin gaf ons de hand en sprak met ons.

Moeder keek vreemd op. Ze had wel gelezen, dat de vorst en de vorstin de geteisterde streken bezocht hadden, maar niet kunnen denken, dat ze binnen het huis van haar familie waren geweest.

Vader stond in den winkel. Er waren juist eenige klanten, die Bertha goed kenden. En het meisje vertelde ook hier dadelijk van het hoog bezoek en toonde de chocolade, die ze van de koningin gekregen had...

Natuurlijk moesten de broeders ook het heele verhaal hooren, toen ze van het bureel thuis kwamen.

Dien middag bleef Bertha nog thuis, maar den volgenden morgen ging ze naar school.

Toen keerde tante naar Sint Gillis terug.

— Tot Paschen, hé Bertha, zei ze. En dan komt het dochttertje van mijnheer Deboek uit Aalst ook.

Tante werd nog eens hartelijk bedankt voor al haar goede zorgen.

Op school vertelde Bertha eveneens hoe de koningin met haar gesproken had. De onderwijzeres wees er dan op, hoe de vorst en de vorstin met hun volk meeleven.

Ja, dat was voor Bertha wel een bijzondere vakantie geweest. Ze deed nu weer goed haar best op school.

Een week later, ontving Bertha een brief van Laura en Liza. En daarin stond, dat het geschenk van mijnheer Deboek, een prachtig, sterk rijwiel voor Jules, aangekomen was.

— EINDE. —

NAWOORD.

De overstroming, waarvan we in dit boekje vertellen, had plaats einde December 1925 en begin Januari 1926.

Door de vele sneeuw en de langdurige regens steeg in de rivieren het water snel en buitengewoon hoog. De dijken braken. Vele streken in Wallonie en Vlaanderen werden geteisterd. Men voer met bootjes in de straten van Luik, Seraing, Charleroi en andere plaatsen.

In Vlaanderen werd veel zaailand bedorven.

Naar het voorbeeld van den koning en de koningin schonk ons volk groote sommen gelds voor de slachtoffers der overstroming. De soldaten en gendarmen hebben allerwegen groote diensten bewezen.

Half Januari had het water zich terug getrokken. Maar velen leden groote schade.

Ook Nederland heeft zwaar door het water geleden, vooral door overstromingen in de Maasstreek.

Veel huizen en hoeven stortten er in en duizenden

mannen, vrouwen en kinderen moesten naar veiliger plaatsen vluchten.

Toen heerschte eenige dagen strenge vorst.

De groote watervlakten bevroren. En in veel woningen zaten de menschen op zolder zonder vuur.

Niet licht zal men den Winter van 1925-1926 vergeten.

Men hoorde ook van overstromingsrampen in Frankrijk, Engeland, Duitschland, en Hongarije. In dit laatste land werden gansche dorpen vernield.

Van A. Hans' Kinderbibliotheek verschijnt elke week een boekje. Men kan het in de boekwinkels koopen. Is er geen winkel, dan aboneere men zich. 7.80 fr. per drie maanden.

A. HANS-VAN DER MEULEN,
Kinderbibliotheek, Contich.